

HỒI THỨ SÁU KẺ BỊ TÂM THÙ

Lôi Vân bị mưa đổ xuống ướt như chuột lột, chàng mới thấy tỉnh táo, ngơ ngác nhìn bốn xung quanh, mồm lẩm bẩm nói :

- Ô! Trời mưa to. Lúc này là lúc nào ? Lại còn tiếng sấm. Trận mưa này tới một cách quá nhanh...

Đột nhiên nghe phía sau lưng có tiếng bước chân, chàng không không kinh ngạc chút nào, lại nghĩ tiếp :

- Có người tới đấy...

Chàng vừa nghĩ vừa quay người lại, thấy một đại hán vừa gày vừa cao mặt áo xanh. Vì trời u ám mưa to quá, nên chàng không trông rõ mặt đối phương.

Lúc này, chàng mới giật mình kinh hãi nghĩ tiếp :

- Trong lúc đêm khuya mưa to, lại có ai đến chốn hoang vu này như thế ?

Chàng bỗng cảm thấy chân tay hơi tê tái, liền giật mình đến thót một cái. Lúc này, chàng mới nhớ ra vừa rồi mình đại đột đã giở hết sức bình sinh đánh vỡ đá.

Mưa càng đổ xuống càng lớn, sấm sét cũng to hơn trước nhiều, mà chàng không để ý tới, chỉ trợn ngược đôi lông mày lên quá hỏi :

- Người là ai ?

Đại hán nọ vừa cười vừa trợn đôi mắt lên sáng như hai ngọn đèn, hỏi lại chàng :

- Có phải bạn họ Lôi đấy không?

Một luồng chớp nhoáng lướt qua nơi đó sáng như ban ngày, nhưng chỉ thoáng cái lại tối om ngay. Lôi Vân càng kinh ngạc thêm. Lúc này, chàng đã trông thấy rõ mặt của đối phương. Đại hán ấy mặc võ trang màu xanh, lưng đeo trường kiếm, mặt mũi khá anh tuấn, khi độ hiên ngang nên chàng ung dung đáp :

- Phải!

Chàng bỗng nghĩ tới một việc gì, thất kinh hỏi người nọ tiếp :

- Người là ai ? Sao lại biết mõ họ Lôi như thế ?

Đại hán trung niên mặc áo xanh kia bỗng ngừng mặt lên trời cười như điên như cuồng một hồi rồi mới đáp :

- Ở dưới chân núi Thiên Sơn, tụ hợp rất nhiều võ lâm hào kiệt. Trong mấy ngày hôm nay, từ thành thị đến thôn quê, đều xôn xao vô cùng, và đâu đâu cũng đầy chật ních người... Chẳng lẽ bạn không hay biết một tí gì về những chuyện đó hay sao ? Hừ! Kể bạn cũng quá ngông cuồng thật!

Thấy người đó nói như vậy, Lôi Vân không hiểu gì cả, buột miệng hỏi :

- Các hạ đêm khuya tới đây ắt phải có việc gì ? Nhưng lời nói của các hạ vừa rồi khiến tại hạ thắc mắc vô cùng.

Người nọ cười nhạt, nói tiếp :

- Bạn đừng có giả bộ không biết gì như thế nữa. Chết đến nơi rồi mà còn không hay. Hừ! Ta hỏi bạn câu này. Bạn là đồ đệ của Tam Tuyệt Nhị Quân, tại sao lại còn mạo hiểm nhận là môn đồ của Trung Nhạc Chi Chủ ?

Lôi Vân nghe nói càng tức giận thêm, quát lớn :

- Câm mồm! Ngươi là ai ?

Đại hán nọ lại cười như điên cuồng không dứt. Lôi Vân thấy thế càng tức giận hơn nữa, đang định quát mắng tiếp thì trên trời lại có tiếng sấm kêu rất lớn khiến hai tai của chàng vang lên như sắp điếc vậy. Tiếng sấm ấy cũng làm ngắt tiếng cười của đại hán kia. Đại hán ấy lại cười nhạt và nói tiếp :

- Võ lâm ở Trung Nguyên có lũ ma quỷ Tam Tuyệt Nhị Quân nổi lên, tuy có Giang Hồ Tam Kỳ, nhưng cũng không sao áp đảo nổi bọn ác ma này. Hừ! Thật không ngờ Tam Tuyệt Nhị Quân lại dạy dỗ một đệ tử kiệt xuất như ngươi. Dù không biết bao nhiêu yêu ma, không quản ngại ngàn dặm xa xôi ra tới ngoài quan ngoại này... Ta Bích Huyết Kỳ Tú Hân Yên Diệu có phải là kẻ tầm thường đâu. Lão phu ẩn cư ở Thiên Sơn hơn hai mươi năm, không ngờ bây giờ tiểu tử ngươi lại mang máu tanh với tai kiếp tới Thiên Sơn.

Nói tới đó, giọng nói của y đột nhiên biến thành kịch liệt, hầu như quát tháo :

- Như vậy khi nào lão phu chịu khoanh tay ngồi nhìn ? Hừ! Trái có đầu, oan có chủ. Quần ma ở võ lâm Trung Nguyên đến tụ họp ở nơi đây sắp sửa gây nên tai kiếp lớn. Dãy núi Thiên Sơn này sẽ dính đầy máu tanh. Quý hồ, Hân Yên Diệu ta còn sống ở trên thế gian này một ngày nào cũng không bao giờ để cho người được hài lòng đâu.

Lôi Vân nghe nói cả kinh, nghĩ thầm :

- Thế ra y là Bích Huyết Kỳ Tú đây. Sư phụ đã nói ngoài quan ngoại có Nhị Tú, một chánh một tà. Không biết người này là chánh hay tà ?

Nghĩ tới đó, chàng thắc mắc vô cùng, buột miệng hỏi :

- Thế ra ngài là tiền bối đấy ? Tại hạ có nghe ân sư nói tới Quan Ngoại Nhị Tú. Một vị tiền bối Bích Huyết Kỳ Tú, còn một vị nữa là ai thì tại hạ chưa được rõ...

Chàng chưa nói dứt lời, Hân Yên Diệu đã trợn ngược đôi lông mày lên, hung hăng quát lớn :

- Câm mồm! Tiểu tử ngươi đừng có ghép ta vào với Hàn Thiên Cô Tú...

Y chưa nói dứt đã nhảy tới trước mặt Lôi Vân luôn.

Lôi Vân thấy thế vội giơ song chưởng lên bảo vệ lấy thân thể và lùi ngay về phía sau một bước, nghĩ tiếp :

- Có lẽ Bích Huyết Kỳ Tú đây là người chánh phái ?

Chàng lại lớn tiếng nói tiếp :

- Xin tiền bối chớ có hiểu lầm như vậy!

Hân Yên Diệu ngăn người, vội hỏi :

- Hiểu lầm cái gì ?

Biết đối phương là người chánh phái, giọng nói cũng ôn hòa và khiêm tốn hơn trước nhiều, Lôi Vân cung kính nói :

- Vừa rồi tiền bối nói gì quả thật tiểu bối không hiểu gì hết. Tiểu bối với Tam Tuyệt Nhị Quân có huyết hải thâm thù và cũng chưa trông thấy mặt một người nào của Tam Tuyệt Nhị Quân, mà tại sao tiền bối lại cứ bảo tiểu bối là đồ đệ của họ, thế là nghĩa lý gì?

Vẻ mặt của chàng rất chính khí, thái độ rất ung dung khiến Hân Yên Diệu ngạc nhiên vô cùng, liền nghĩ bụng :

- Chả lẽ ta đã tìm lầm người chẳng ?

Nghĩ đoạn, y lại hỏi tiếp :

- Tiểu tử, ngươi có phải là họ Lôi tên là Vân đấy không?

- Vâng. Tiểu bối chính là Lôi Vân, và cũng là đệ tử đích truyền duy nhất của Trung Nhạc Chi Chủ.

Hân Yên Diệu khẽ kêu “Ồ” một tiếng rồi đột nhiên tiến lên một bước nữa, mặt lộ sát khí, quát lớn :

- Ở trước mặt lão phu mà ngươi dám nói dối phải không?

Lôi Vân lạnh lùng đáp :

- Nói dối ư? Tiền bối nói như vậy khiến tại hạ không hiểu tí nào. Nếu tiền bối không biết tôn trọng người khác thì đừng có trách tiểu bối thất lễ.

Chàng vừa nói vừa trợn to đôi mắt lên giận dữ nhìn Hân Yên Diệu.

Thấy thế, Hân Yên Diệu cũng phải rùng mình rồi lại ngửng mặt lên cười ha hả, và giận dữ quát tiếp :

- Lão phu tung hoành võ lâm hai mươi năm, được giang hồ ban cho cái tên Bích Huyết Kỳ Tú. Cái tên ấy người ta ngụ ý hai câu dưới đây “Bích Huyết đơn tâm ánh quan ngoại, Tuyệt nghệ thần kỳ quán võ lâm” (lòng son máu đào làm rạng rỡ quan ngoại, tài ba tuyệt kỹ đứng đầu võ lâm). Hừ, hai mươi năm nay, không ai dám thất lễ với lão phu như vậy, nếu lão phu không...

- Tiền bối đừng nói nữa. Tiểu bối đã nói rồi, nếu tiền bối không biết tôn trọng người khác, thì khi nào người khác lại tôn trọng tiền bối ?

Xưa nay Bích Huyết Kỳ Tú vẫn ẩn cư nơi ngoài Quan Ngoại. Mười năm trước đây có vào Trung Nguyên du ngoạn ba năm. Trong ba năm ấy, vị kỳ hiệp này hành hiệp trượng nghĩa, với thanh trường kiếm thần xuất quỷ nhập, với thân pháp rất thần kỳ đã làm trấn động Hắc Bạch nhị đạo trong giang hồ. Vì tiếng tăm quá lừng lẫy, tính nết lại quái dị nhưng hành sự rất chánh phái, hào khí can vân, nên được người trong võ lâm tôn kính. Bởi thế thiên hạ mới ban cho ông ta biệt hiệu là Bích Huyết Kỳ Tú.

Bây giờ, vị kỳ hiệp này gặp phải một thiếu niên rất kiêu ngạo và không biết chữ “sợ” là gì, vừa lớn tiếng trả lời, vừa lộ vẻ rất kiêu ngạo.

Bích Huyết Kỳ Tú cả giận, hiển nhiên ông ta đã tin lời đồn là thực nhưng tính ông ta rất thận trọng nên nghĩ trong bụng :

- Xưa nay ta đối với nước chỉ biết trung, đối với người chỉ biết thành, cho nên mới được cái mỹ danh Bích Huyết Đơn Tâm như vậy. Thiếu niên này trông rất đạo mạo, chỉ xem bộ mặt của y cũng đủ thấy y không phải là kẻ giả hoạt.

Nghĩ tới đó, Lão hiệp cố nén lửa giận, hậm hực hỏi tiếp :

- Người tự nhận là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ, vậy có gì để chứng minh không?

Nói xong, ông ta rút thanh trường kiếm ra, quát hỏi tiếp :

- Người nói coi thử...? Ấy lâu năm, lão phu chưa dùng đến thanh kiếm này. Bây giờ dù có tái tạo sát nghiệp, lão phu cũng phải hủy diệt người...

Lôi Vân nghĩ bụng :

- Mọi người đều lầm tưởng ta là đồ đệ của Tam Tuyệt Nhị Quân. Nếu tất cả ai cũng hiểu lầm như thế, chẳng lẽ ta phải giải thích cho từng người biết hay sao ?

Nghĩ như vậy, chàng lạnh lùng đáp :

- Đã lâu năm tiền bối chưa dùng tới thanh kiếm này. Hừ! Theo ý tiểu bối, thì tiền bối đừng dùng nó là hơn. Nếu nhờ có sự gì không may, thì thật là...

Chàng chưa nói dứt, đối phương đã thét lên một tiếng kêu như sấm động và múa kiếm xông lại tấn công. Trong một khoảng đất rộng chừng nửa trượng, chỉ thấy ánh sáng xanh nổi lên, những điểm những vòng tròn ở bốn mặt tám phương dồn dập tới, kiếm khí như bài sơn đảo hải vậy, lợi hại vô cùng.

Lôi Vân thấy vậy vội chạy vòng quanh để tránh né. Mưa càng đổ xuống càng lớn. Sấm sét càng rầm rộ hơn trước.

Lúc này là hai thanh trường kiếm chứ không phải là một như trước nữa. Lôi Vân thấy đối phương vô lý như vậy, trong lúc chạy tránh né đã rút trường kiếm ra luôn. Chàng giở Thái Vân Tuyệt Kiếm với pho kinh công Thiên Mã Thần Hành ra đối phó. Hai pho tuyệt nghệ hợp thành một, oai lực càng lợi hại thêm.

Dù võ công của Hân Yên Diệu rất cái thế, Bích Huyết Kiếm Pháp rất lợi hại, Hắc Bạch lưỡng đạo nghe thấy cũng phải khiếp đảm, nhưng nhất thời không sao thắng nổi hai pho tuyệt học kia của Lôi Vân.

Trận đấu của hai người càng kịch liệt bao nhiêu, mưa đổ xuống càng lớn, sấm sét càng rầm rộ hơn trước bấy nhiêu.

Lôi Vân được Trung Nhạc Chi Chủ Âu Dương Tử khổ tâm dạy bảo cho năm năm liền. Đồng thời, Lôi Vân lại được tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân ở chỗ ông mình, chàng hợp mấy môn tuyệt nghệ ấy để xử dụng và để đấu với Bích Huyết Kỳ Tú, khiến đối phương không sao ứng dụng như đấu với người khác.

Hân Yên Diệu cũng phải kinh hãi thâm. Ông ta không ngờ thiếu niên này lại có thể chống đỡ nổi pho Bích Huyết Kiếm Pháp của mình đã khổ luyện hơn ba mươi năm, và thỉnh thoảng còn làm cho ông ta cuống quýt là khác. Như vậy, ông ta không hoảng sợ sao được?

Thừa cơ Hân Yên Diệu múa út thanh trường kiếm chém mạnh vào kiếm của đối phương kêu đến “Cong” một tiếng, Lôi Vân liền biến sắc, cánh tay tê tái, hồ khẩu tay đau nhức vô cùng.

Hân Yên Diệu cả mừng nghĩ bụng :

- Dù sao tiểu tử ngươi vẫn còn thiếu hỏa hầu.

Lúc này, Lôi Vân cũng biết hỏa hầu và nội lực của mình còn kém đối phương xa. Vì thời gian luyện tập rất ngắn ngủi thì làm sao mà bằng được đối phương? Nhưng chàng nhờ có thân pháp quái dị, kiếm thế biến hóa khôn lường nên tạm thời mới đấu được ngang tay với Hân Yên Diệu.

Đột nhiên, có một bóng người xuất hiện. Nhờ có những cái chớp, hai người mới trông thấy rõ người đang tới đó là một thiếu niên anh tuấn, đầu đội cái nón lá, ở trong mưa to đi nhanh như bay. Chỉ thoáng cái thiếu niên ấy đã tới gần chỗ trận đấu và dừng chân lại.

Thiếu niên lật cái nón lên, ngừng đầu nhìn trời hồi lâu, mồm lẩm bẩm nói :

- Mưa sắp tạnh rồi!

Rồi y lại trợn đôi mắt sáng như điện nhìn Lôi Vân với vẻ rất oán độc, mồm lẩm bẩm tự nói :

- Tên này là Lôi Vân chắc ?

Hân Yên Diệu với Lôi Vân có phải là tay tầm thường đâu. Dù đang kịch chiến với nhau, nhưng nhất cử nhất động của thiếu niên kia không sao qua được tai mắt của hai người. Giọng nói của thiếu niên ấy tuy rất khẽ nhưng Lôi Vân đã nghe thấy rõ. Chàng liếc nhìn thiếu niên ấy một cái, vừa lúc gặp thiếu niên ấy cũng liếc nhìn chàng. Chàng thấy đối phương nhìn mình có vẻ hằn học lắm, hình như y có huyết hải thâm thù với mình vậy.

Đang lúc ấy, Bích Huyết Kỳ Tú hét lên một tiếng, giở thế Sở Hà Vi Giới ra nhằm ngực Lôi Vân đâm tới.

Lôi Vân cả kinh, vội nhảy ngay ra ngoài xa nữa trượng để tránh né, đồng thời chàng còn phát giác chân lực trong người kém sút hẳn. Lúc này, chàng mới nghĩ tới hồi nãy mình đại đột như điên như cuồng đâm chém vào tảng đá ở quanh người khiến chân khí và nội lực tiêu hao rất nhiều. Như vậy, chàng không kinh hoàng sao được?

Mưa đã ngớt dần, sấm sét cũng im bặt. Lôi Vân cảm thấy người lạnh buốt, đầu óc choáng váng, cổ khô khan, liền ngừng đầu lên nhìn thấy Bích Huyết Kỳ Tú đang tỏ vẻ đắc trí từ từ tiến tới gần.

Lôi Vân liền lớn tiếng quát bảo :

- Hãy khoan... Người muốn ra tay tấn công phải chờ tại hạ nói rõ câu chuyện mới được...

Hân Yên Diệu ngạc nhiên vô cùng nghĩ bụng :

- Trong mặt y uể oải mệt nhọc như thế kia, sao lại còn ăn nói một cách ung dung như thế được ?

Y vừa nghĩ vừa trả lời :

- Muốn nói gì thì nói mau lên!

Lôi Vân gượng trấn tĩnh tâm thần, ngừng mặt lên nói :

- Mỗ chỉ có một câu này muốn nói...mỗ Lôi Vân đây không phải là kẻ vô sỉ mà các người đã tưởng tượng đâu...mỗ là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ Âu Dương Tử...

Nói tới đây chàng thở hổn hển một hồi, buông xuôi cánh tay xuống. Có lẽ chàng đã kiệt sức rồi, nhưng vẫn gượng phẫn chấn, cất giọng khàn khàn nói tiếp :

- Mỗ là...đồ đệ của Đại thúc...hừ...tại sao các người cứ hiểu lầm mỗ...mỗ chỉ muốn báo thù thôi... Ông của mỗ xưa nay không tranh chấp với ai...không ngờ lại bị người ta bắt ép tự tử...

Chàng càng nói, nước mắt càng nhỏ ròng, đôi mày trợn ngược lên sát khí hiện ra liền. Chàng lại từ từ cúi đầu xuống, cổ càng khô khan thêm, đôi môi mấp máy mà không sao nói lên tiếng được, nhưng chàng nghĩ bụng :

- Ta phải gượng...Lôi Vân không bao giờ chịu té ngã ở trước mặt ai...

Chàng vừa nghĩ vừa gượng phẫn chấn để người khỏi té ngã.

Bích Huyết Kỳ Tú ngẩn người ra vì ông ta đã nhận thấy thái độ và lời lẽ của Lôi Vân rất thành khẩn. Ông ta đang do dự, bỗng thấy Lôi Vân nhắm nghiền hai mắt lại, người lão đảo như sắp chết giất, nên ông ta liền nghĩ bụng :

- Bất cứ lời nói của y thực hay hư, ta hãy nghĩ cách cứu y lại tỉnh lại đã rồi hãy...

Lão hiệp nghĩ như vậy vội tiến lên giơ tay phải ra đỡ Lôi Vân, thì đột nhiên nghe thấy có tiếng quát tháo rất thánh thót vọng tới :

- Ngừng tay lại!

Bích Huyết Kỳ Tú bỗng thấy một cái bóng người nhanh như điện chớp sẹt tới. Y chỉ biết người đó là một người thanh niên. Nhưng y không ngờ thanh niên ấy lại nhảy đến tấn công mình. Y chỉ thấy một luồng kinh lực rất mạnh nhằm ngực mình lấn át tới.

Bích Huyết Kỳ Tú cả giận, vội bước sang bên tránh né và thuận tay rút trường kiếm ra, và y đã nghe thấy có tiếng kêu “ùm” chưởng phong của thanh niên nọ đánh trúng vào mặt đất, cát đá bay tung lên.

Bích Huyết Kỳ Tú kinh hãi thâm và nghĩ bụng :

- Sao có nhiều cao thủ tuổi trẻ như thế này ? Chưởng này của y nếu không có mười năm hỏa hầu thì không sao có sức mạnh như thế được ?

Người trẻ tuổi kia liền lật cái nón đội ở trên đầu lên, lộ ra một bộ mặt rất anh tuấn. Bích Huyết Kỳ Tú thấy thế vừa kinh hãi vừa nghĩ bụng :

- Lại một nhân vật như Lôi Vân nữa! Bề ngoài trông rất anh tuấn và chính trực, nhưng không hiểu bản tính của chúng ra sao ?

Lại có một điều rất ngạc nhiên nữa là thanh niên ấy bỗng vái Bích Huyết Kỳ Tú một lạy rồi rất ôn tồn nói :

- Xin tiên bối thứ lỗi tại hạ thô lỗ. Vừa rồi tại hạ ngăn cản như vậy là có nỗi khổ tâm riêng, bất đắc dĩ mới phải...

Bích Huyết Kỳ Tú thấy đối phương nói như vậy càng ngạc nhiên thêm nghĩ tiếp:

- Không hiểu thiếu niên này lại có khổ tâm gì ?

Nghĩ đoạn, y liền quát hỏi :

- Người có việc gì nói mau ?

Thiếu niên bỗng quay đầu lại hậm hực nhìn Lôi Vân một cái với giọng ghen ngào nói :

- Tiểu bối tưởng Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết, mà bây giờ tên này lại là đệ tử của Tam Tuyệt Nhị Quân hợp truyền... Khi giang hồ đồn đãi Tam Tuyệt Nhị Quân chưa chết, tiểu bối đã thề phải đích tay giết chết Tam Tuyệt Nhị Quân...

Nói tới đó y ngừng giây lát, rồi cúi đầu suy nghĩ một hồi mới nói tiếp :

- Tiểu bối phát giác lời đồn đãi đó là của một thiếu niên họ Lôi tên Vân đồn ra... Theo ân sư của tại hạ nói thì năm năm trước đây Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết ở trên đỉnh núi Thiên Sơn. Dù người chưa chết cũng chỉ còn có Nhất Quân là Xích Mi Thần Quân may ra sống sót thôi.

Kỳ Tú vội xen lời hỏi :

- Thiếu hiệp đừng nói vội, hãy cho lão phu biết lệnh sư là ai đã ?

Thiếu niên hớn hở đáp :

- Tiểu bối được Thiên Mục Kỳ Tăng khổ tâm dạy bảo cho từ hồi còn nhỏ. Không ngờ...

Nói tới đó, chàng ta bỗng ngắt lời, nước mắt ràn rụa, vẻ mặt rầu rĩ. Kỳ Tú thấy thế cả kinh, nhưng bỗng lớn tiếng cười và hỏi :

- Thế ra thiếu hiệp là đồ đệ của Thiên Mục Kỳ Tăng đây. Vậy thiếu hiệp với Tam Tuyệt Nhị Quân có thù oán gì ?

Thiếu niên bỗng trợn ngược đôi lông mày lên, hai mắt như nổ lửa hậm hực đáp :

- Năm năm trước đây, có một tối tiểu bối đang tập nghệ ở Thiên Mục... Hôm đó ân sư đột nhiên vân du về tới. Ôi...

Nói tới đó, chàng không sao nhịn được nước mắt nhỏ xuống như mưa, nức nở một hồi mới nói tiếp :

- Ân sư được liệt danh vào nhóm Giang Hồ Tam Kỳ, công lực cái thế. Tiểu bối đã có chí hướng từ hồi còn nhỏ, muốn học được hết tuyệt nghệ của Thiên Mục Kỳ Tăng. Không ngờ, ân sư hai tay một cút một tàn phế, nên có nhiều võ công tuyệt thế không sao truyền thụ cho được, cứ phải dùng khẩu thuật thôi...

Lúc ấy tiểu bối đã thề thệ nào cũng phải đích tay phục thù giết chết kẻ nào đã làm cho ân sư tàn phế như vậy...nhưng...hôm tiểu bối học thành nghệ, ân sư mới cho biết người chặt đứt cánh tay và làm cho một tay của ân sư tàn phế chính là Xích Mi Thần Quân, người trong nhóm Tam Tuyệt Nhị Quân và đã chết từ năm năm về trước rồi.

Nói tới đó, chàng ta lại khóc sụt sùi và nức nở nói tiếp :

- Lúc ấy, tiểu bối cảm thấy thất vọng...

Lôi Vân bỗng mở hai mắt ra nhìn, tuy đầu óc choáng váng nhưng chàng vẫn nghe rõ lời nói của thiếu niên kia. Nghe đến câu Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết, chàng cũng kích động vô cùng, bỗng nhảy tới quát hỏi như điên khùng :

- Lời nói của bạn có thực không?

Thiếu niên hậm hực nhìn chàng lạnh lùng đáp :

- Hừ! Người đừng có giả bộ nữa. Nguyên nhân của ta kiếm người là ở vấn đề đó! Ta hỏi người Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết chưa ?

Hỏi tới câu sau cùng y cũng như điên như khùng, hai mắt như nổ lửa, trông càng khủng khiếp thêm.

Lôi Vân là người rất kiêu ngạo. Khi nào chịu nổi sự quát mắng như thế, nên chàng cũng nổi giận biến sắc mặt và lạnh lùng đáp :

- Các hạ chưa rõ thực hư...mà đã quát tháo với người ta như thế ? Hơn nữa, Tam Tuyệt Nhị Quân chết hay sống thì có liên quan gì đến các hạ ?

Thiếu niên nọ nghe nói càng tức giận thêm, trợn một mắt lên mặt lộ sát khí, quát lớn:

- Bây giờ, người trên giang hồ, ai chả biết người là đồ đệ của Tam Tuyệt Nhị Quân ?

Không đợi chờ đối phương nói xong, Lôi Vân đã ngửng mặt lên trời cười như điên như khùng.

- Người cười cái gì ?

Thiếu niên nọ càng tức giận thêm quát hỏi như thế. Lôi Vân cười nhạt, lạnh lùng đáp:

- Ta cười cái gì ư ? Hừ! Như vậy mới thực sự đáng tức cười! Ta lẽ trốn xuống núi để trả thù cho ông của ta. Đi tới đâu, ta cũng phải hỏi thăm Tam Tuyệt Nhị Quân ở đâu... Hừ! Ta vì tìm kiếm Tam Tuyệt Nhị Quân mà ta xuống núi, vì trả thù mối huyết cừu mà xuống núi, còn các người muốn tìm bọn chúng làm chi ?

Nói tới đó, chàng giơ tay phải lên chỉ vào mặt thiếu niên tiếp :

- Người tự nhận là đồ đệ của Thiên Mục Kỳ Tăng, hà hà...

Rồi chàng chỉ tay vào mặt Kỳ Tú, hậm hực nói tiếp :

- Sao người không hỏi y có phải là đệ tử của Thiên Mục Kỳ Tăng hay không? Mà ta, hừ, không riêng gì người, cả Giang Nam Hiệp Cái Lục Triệu Ký cũng hung hăng hỏi ta có phải là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ không?

Bích Huyết Kỳ Tú nghe chàng nói tới đây, động lòng nghĩ ngay :

- Chuyện này khó hiểu thực ? Nghe giọng nói của y thì y là đệ tử của Trung Nhạc Chi Chủ thực. Nhưng pho tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân coi trọng hơn tánh mạng mà tại sao bọn chúng lại truyền thụ cho đệ tử của kẻ thù địch Trung Nhạc Chi Chủ như thế ?

Y vừa nghĩ tới đó, thì thiếu niên tự nhận là môn đệ của Thiên Mục Kỳ Tăng đã hậm hực tiến tới gần Lôi Vân.

Lôi Vân biết lúc này ra tay đối địch, chưa chắc mình đã chống đỡ nổi dăm ba chiêu, nhưng trong đầu của chàng lại nghĩ thầm :

- Nếu y tấn công ta, thế nào ta cũng cho y nếm mùi tuyệt nghệ của Xích Mi Ma Quân...

Nghĩ tới đó, chàng liền cười khì một tiếng, vẻ mặt rất đắc trí lắm bậm tự nói :

- Nghe y nói thì hình như y có thâm thù với Xích Mi Ma Quân thì phải ?

Chàng lại nghĩ :

- Trong năm trang sách ấy, không biết trang nào là võ công của Xích Mi Ma Quân?

Thanh niên tay cầm cái nón, bỗng cười nhạt một tiếng và xen lời nói :

- Phải, người nói đúng đấy. Ta có thù với Xích Mi Ma Quân. Nên ngày hôm nay người không nói cho ta biết hiện giờ Xích Mi Ma Quân ở đâu, hừ..., ta sẽ giết chết người trước rồi đi kiếm Xích Mi Ma Quân sau...

Lôi Vân giật mình kinh hãi, vì vừa rồi chàng tình cờ nói tâm sự ra cho đối phương hay, nhưng khi nghe thấy lời nói của thiếu niên kia kiêu ngạo như vậy, chàng lại tức giận, cũng cười nhạo và đáp :

- Giết ta ư ? Với tài ba của người ?

Thiếu niên nọ cả giận, bỗng phi thân nhảy ra ngoài xa hai trượng rồi mới đâm bổ xuống.

Bích Huyết Kỳ Tú nghe thấy Lôi Vân với thanh niên nọ cãi nhau rất lấy làm ngạc nhiên, liền cúi đầu ngẫm nghĩ về câu chuyện khó hiểu này.

Lúc ấy, thanh niên nọ nhảy xổ tới và Lôi Vân không tránh né gì hết. Kỳ Tú buột miệng quát bảo :

- Hãy ngừng tay!

Y nhìn Lôi Vân với vẻ mặt hoài nghi và nói tiếp :

- Phải rồi, lão phu đã nghe nói Thiên Mục Kỳ Tăng có một người đồ đệ tên là Qua Thanh, biệt hiệu là Lăng Vân Kiếm Khách. Chẳng hay người đó có phải là thiếu hiệp không?

Thiếu niên nọ đang tức giận và đang định ra tay tấn công, bỗng nghe thấy Kỳ Tú quát hỏi, vội thu tay lại, người từ từ giằng xuống và trả lời :

- Vâng, chính tiểu bối họ Qua tên Thanh đây.

Kỳ Tú ngừng mặt lên trời cười ha hả, lại quay lại nói với Lôi Vân tiếp :

- Thế nào ? Tiểu huynh đệ này là Lăng Vân Kiếm Khách Qua Thanh, đồ đệ của Thiên Mục Kỳ Tăng, đã có chứng minh rồi. Thế còn cái tên Lôi Vân của người thì lão phu chưa nghe thấy Trung Nhạc Chi Chủ nhắc tới..

Lôi Vân nghe nói cả kinh, nghĩ bụng :

- Nghe giọng nói của y thì hình như y có quen biết ân sư của ta...

Nghĩ tới đó, chàng lại nghĩ tiếp :

- Ta theo hầu ân sư chưa đầy năm năm, tất nhiên y không biết ta là ai... Việc này, nếu để cho ân sư biết, thế nào cũng bị khiển trách. Nhưng thái độ của y lỗ mãng như vậy, không biết nếp biết tẻ gì hết, chưa chi đã ra tay tấn công ta như thế, ta không kính trọng y, y cũng không thể trách cứ ta được ?

Tuy nghĩ như vậy, nhưng lời nói và thái độ của chàng đã khiêm tốn hơn trước nhiều, chàng liền đáp :

- Được! Nếu tiền bối quen biết ân sư thì thế nào cũng biết ân sư của tiểu bối có một tuyệt nghệ tên là Lăng Không Tam Kiếm. Bây giờ, tiểu bối xin lấy pho kiếm pháp ấy để chứng minh thân phận nhé ?

Kỳ Tú gật đầu trả lời :

- Cũng được!

Nhưng trong bụng y nghĩ rằng :

- Nếu y biết Lăng Không Tam Kiếm thì y là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ thật..

Lôi Vân mặt vẫn lạnh lùng, liếc nhìn Qua Thanh một cái rồi nghĩ bụng :

- Ta biểu diễn pho kiếm này để cho người hết kiêu ngạo...

Vừa nghĩ tới đó, chàng buột miệng kêu la :

- Nguy tai!

Chàng đã cảm thấy đầu óc choáng váng, chân tay mệt mỏi, người toát mồ hôi lạnh, kinh hoảng vô cùng.

Thì ra xử dụng Lăng Không Tam Kiếm hoàn toàn nhờ một hơi chân khí, nhảy lên trên không, phi thân tấn công luôn ba thế đều không được đổi hơi. Vả lại, pho kiếm ấy có một điểm kỳ độc là liên tục tấn công ba thế đều ở trên không cả. Không những thế, tốc độ của thế sau chậm hơn thế trước. Nếu tinh lực không dồi dào thì làm sao xử dụng được ?

Vừa rồi, Lôi Vân thần trí không tỉnh táo cho lắm mà đã dùng bữa chân lực, nên đã mệt mỏi người đi rồi. Lại còn kịch chiến hồi lâu với Kỳ Tú nên hơi nãy suốt chút nữa thì chàng chết giấc. Bây giờ, lại phải biểu diễn pho võ công mất rất nhiều nội lực thì có lẽ chàng chưa biểu diễn được một thế đã chịu đựng không nổi rồi. Vì vậy chàng kêu la và đứng ngẩn người ra.

Kỳ Tú thấy vậy càng hoài nghi thêm và cũng thắc mắc nữa. Y liền tiến lên một bước, với giọng ôn tồn hỏi :

- Có cái gì không nên không phải thế ?

Thấy thái độ của Kỳ Tú hòa nhã như vậy, Lôi Vân tủm tỉm cười đáp :

- Vừa rồi tiểu bối quá dùng chân lực. Nếu lúc này lại biểu diễn Lăng Không Tam Kiếm, không biết có đủ sức không?

Kỳ Tú biết chàng nói thật, vội đỡ lời :

- Không sao, người cứ điều hơi vận sức lấy lại chân lực đi, rồi hãy biểu diễn cũng chưa muộn...

Y nói tới đó, liền nghĩ bụng :

- Nếu lần này, người không sao chứng minh được thân phận... Hừ! Dù lão phu phải gây sát nghiệp cũng đành giết chết người... Nếu người chứng minh là đồ đệ

của Trung Nhạc Chi Chủ, người cũng phải nói rõ cho ta biết nguyên nhân vì sao mà người lại phao tin đồn Tam Tuyệt Nhị Quân chưa chết để dụ quần ma ra ngoài quan ngoại đông như thế? Nhược bằng, người cố chấp không chịu nói, lão phu sẽ bắt người đem trao cho Trung Nhạc Chi Chủ, để xử phạt người xử trí người.

Thấy Kỳ Tú cho phép mình điều công vận tức, Lôi Vân liếc nhìn ông ta một cách cảm động, rồi ngồi xuống điều công vận tức ngay.

Qua Thanh thấy thế liền lạnh lùng nói :

- Hừ! Ai biết được y giở trò quái quỷ gì ? Biết đâu y lại chả mượn cơ để kéo dài thì giờ ?

Lôi Vân nhất tâm nhất trí vận công điều tức để cho khỏi mệt mỏi, nghe thấy Qua Thanh nói như vậy, tức giận khôn tả, bèn hậm hực nghĩ bụng :

- Ta không biết người có phải là đồ đệ của Thiên Mục Kỳ Tăng hay không? Hừ! Ta chỉ biết ta đã ghi mối thù này vào trong lòng rồi... Chờ ta chứng minh thân phân xong, ta sẽ dùng Lăng Không Tam Kiếm chế phục người cho mà coi...

Chàng lại cố nén lửa giận tiếp tục vận công.

Qua Thanh lại lạnh lùng nói tiếp :

- Chưa biết chừng y biết môn tử công ấy của Âu Dương tiền bối...?

Kỳ Tú ngắt lời :

- Nếu y biết Lăng Không Tam Kiếm thì đủ chứng minh y là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ rồi.

Qua Thanh lạnh lùng lườm Lôi Vân rồi ngẩng mặt lên trời cười như điên như cuồng và hậm hực nói tiếp :

- Chưa chắc là đúng! Mong tiền bối đừng có mắc hỡm y...

Kỳ Tú có vẻ tức giận, quát hỏi :

- Người nói như thế có nghĩa gì ?

Lão hiệp thấy lời nói của Qua Thanh đầy những khiêu khích, cho nên y mới nổi giận quát tháo như vậy.

Qua Thanh vẫn đứng đưng, thủng thẳng đáp :

- Dù y biết tuyệt nghệ của Âu Dương tiền bối đi chăng nữa, nhưng còn tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân xuất hiện ở trong người y, như vậy sẽ giải thích ra sao ?

Lôi Vân không sao yên tâm điều công vận tức nữa, hét lớn một tiếng, phi thân tới trước mặt Qua Thanh quát hỏi :

- Họ Qua kia, người nói như thế có ý nghĩa gì ?

Qua Thanh cười nhạt đáp :

- Ý nghĩa gì ư ? Hừ! Thế nào ta cũng phải trả được mối thù chặt gãy tay của ân sư ta, và ta cũng không tin người là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ, mà ta chỉ biết người là hổ quân cầu đảng của bọn ác ma Tam Tuyệt Nhị Quân thôi.

Lôi Vân tức đến hai mắt hầu như nổ lửa, hậm hực đáp :

- Được! Người không tin, lát nữa người sẽ tin. Nhưng lúc ấy đã muộn rồi.

Vietkiem.com